

Ἐφημερίς
 τοῦ διαβάσεις κι' ἀπορεῖς
 θά βγαίνει πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
 κι' ὁ ΑΡΒΑΣ θ' ἔν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν	Ἔτος χίλια κι' ἑννηακόσια κι' εἰκοσι κι' ἑννηά καὶ καλεῖτ' ἡ Γερουσία γιὰ νὰ φάη τὰ νιανιά	Ἀριθμὸς τοῦ φύλλου τρεῖς πάλιν ἀνοιγμὰ Βουλῆς
--	---	--

Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
 κι' εἴκοσι πέντε τ' ἑξαμήνου καθορίσαμεν τιμὴν
 γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως ἐν δολλάριον, κι' αὐτὰ
 εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
 Ἐπιστολαὶ καὶ συνδρομαὶ
 ἀπευθύνεται πρὸς ἐμὲ

Τοῦ καθὲ φύλλου ἡ τιμὴ εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ	Ἐννηακαίδεκα τοῦ Μάη ποῦ ὁ τύφος πρῶτα πάει
---	--

**Ὁ Φάπας καὶ ὁ Κλάπας κι' οἱ δυὸ σουλατσαδόροι
 καὶ πρῶτοι λιμαδόροι
 μιλοῦν γιὰ τοὺς Ἀγῶνας τῶν παιδῶν μὲ χαρὰ
 καὶ θέλουν νὰ γενοῦνε ἀκόμη μιὰ φορὰ**

Φ.— Κάτι πάλι βιαστικὸς

Κ.— Φεύγα κι' ἔρχομ' ἀπ' ἀγῶνας
 κι' εἶμαι λαύρα καὶ φωτιὰ
 ποῦ ξανάρθε ὁ αἰῶνας
 καὶ ξανάνοιωσε καὶ πάλι
 ἡ παλῆ ἀλεβεντουριὰ
 κι' εἶδα νεότητ' ἀληκάρη
 νὰ πετάη τὸ λιθάρι
 δέκα μέτρα μακρῶ!

Φ.— Μπράβο, Κλάπα, πατριώτη!

Κ.— Μωρὲ, Φάπα, τί νὰ ἰδῆς;
 τί λογιῆς, λογιῆς ἀσκέρι
 ποῦρθαν ἀπ' τὰ γύρω μέρη
 οἱ λεβέντες μαθηταὶ
 ποῦ δὲν πίστευα ποτὲ
 Ἄπ' τὸ Αἴγιο, Μεσολόγγι
 Κι' ἄλλους οἱ σιδηροδρομοὶ
 ἀπ' τὸν Πύργο ἔχουν φέρει
 μὰ κι' ἐκ Καλαβρυτῶν ἦλθε
 μιὰ θαυμάσια πλειὰς
 κι' ἄλλοι ἀπ' τὴν Ἀμαλιάδα

Φ.— Μωρὲ μπράβο Ἀμαλιάδα!

Κ.— Σᾶν μιλῶ νὰ μὴ γελαῖς!
 κι' ὅλοι διαλεχτοὶ λεβέντες
 λιγερόκορμα παιδιὰ
 τῆς Ἑλλάδος νεῖὰ καρδιὰ

Φ.— Κάποιος μοῦ 'πε ὅτι εἶδε τὸ Δεσπότη μας κεῖ δὲ
 γιὰτὶ βλέπεις ἡ «Καμπάνα» δὲν εἶχ' εἶσοδ' ὡς φτωχιά
 καὶ δὲν ἤρθα νὰ θαυμάζω καὶ ἐγὼ μαζὺ μ' ἐσέ

Κλάπα, φίλε μου, χρυσέ

Κ.— Ἄχ! ὁ δόλιος Δεσπότης τί ἐτράβηξε κι' αὐτὸς
 τὸν ζεμάτισεν ὁ ἥλιος ὅπως ἦτανε κεντὸς
 γιὰτ' οἱ βλάκες μὲ πατέντα
 δὲν ἐφτρίασανε μιὰ τέντα

νὰ περάση ἀπὸ κάτω καὶ αὐτὸς κι' ὁ Ὑπουργὸς
 π' ἔχασματὸ ζαλισμένος καὶ τὸν ἔβρεχ' ὁ ἰδρῶς
 κι' ἐσκουπίζετο ματαίως εἰς τὴ θέσιν του δετὸς

Φ.— Καὶ δὲν πήγαινε νὰ πέση στὸ κρεβάτι τ' ὁ κουτὸς;

Κ.— Δὲν 'κουνήθη ἀπ' τὴν ἐξέδρα! Ἄλλ' ὑπέμενε σκυφτὸς
 κι' ἔτσι ἐψήθηκε κι' ἐκεῖνος ὡσὰν μόσχος σιτευτὸς

Φ.— Ἄλλος ἦταν;

Κ.— ὁ Νομάρχης

Φ.— Ἄλλος;

Κ.— ὁ Ἐπιτελάρχης

καὶ τὴν ἄλλη ὁ Στρατηγὸς
 κι' ὁ Κορούλλος ὁ γιατρός

Φ.— ὦ! ἀνάμνησαις πικραί!

Κ.— Ἄλλ' ἐκ' εἶδα καὶ τὸν Ντρέ.

Φ.— Καὶ σᾶν τ' εἶχαν στολισμό;

Κ.— Τὸν κακὸ τους τὸν καιρό...

Δυὸ σημαῖες, δυὸ παντιέρας εἶχαν βάλει μοναχὰ

Φ.— Ὅστε εἶχαν ἀρκετά;

Κ.— ἀφοῦ κι' Ὀλυμπιονίκης ποῦ ἐκλήθη στὰ στερνὰ
 οὔτε κἀδισμα νὰ κάτση δὲν εὐρῆκε πουθενά!

Φ.— Ἄχ! ταλαίπωροι ἀγῶνες! τί τραβᾶτ' αὐτὰ τὰ χρόνια!

Σᾶν νὰ εἶσθε καταφρόνια
 μὲ ψευτιάς πῶς σᾶς κυλοῦν
 καὶ οἱ Ἕλληνές μας, νάτοι!

διασκεδάζουν κοτσανάτοι
καί μ' ἔσέ τρανοὶ περνοῦν

Φ.— Καὶ ποῖος πῆρε τὸ βραβεῖο;

Κ.— Πρὸ παντὸς ἦσαν δεινοί,
κι' ἀνεδείχθησαν σπουδαῖοι τὰ παιδιά μας, Πατρινοί!
μὰ νικῆσαν κι' Αἰγιῶτες κι' οἱ Πυργιώτες οἱ κλεινοί
κι' οἱ καλοὶ Μεσολογγίτες... κι' ὕστερα μὲ τὴν ἀράδα
ἦλθε κι' ἡ Ἀμαλιάδα
μ' ἓνα ἀσίκηκο παιδί

Χαῖρε σφρίγος! χαῖρε δόξα! ἐφηβῶντες ἐκλεκτοί!
ποῦ τὸ κλέος τῶν προγόνων συνεχίζεται δεινοὶ
μὲ χαρὰν ἰδιαιτέραν ἢ «Καμπάνα» ἀναφωνεῖ!
χαῖρε τάνθος τῶν Ἑλλήνων! καὶ τοῦ χρόνου, Πατρινοί!!

Ἐνῶ τὰ ὑποβρύχια βουτοῦνε

ὁ Φάκας μὲ τὸν Κλάπα συζητοῦνε.

Φ.— Καὶ πάλι ἐδῶ μοῦ βρῖσκεσαι, βρε Κλάπα, χασομέρη;

Κ.— Ἐδῶ;.. Ἐδῶ ξενύχτισα καὶ μ' ἤρε χαραμέρι
καὶ ἐδῶ κατὰ ποῦ φαίνεται θὰ κάμω μεσημέρι

Φ.— Καὶ τί ζητᾷς;

Κ.— παραστάσι θὰ δώσουν ἐδῶ πέρα
σέ λίγο τὰ ὑποβρύχια ποῦ στέλλει ἡ Ἀγγλιτέρα
Τὶ διάβολο;.. Δὲν διάβασες λιποπὸν εἰς τὰς εἰδήσεις
Προσκήσεις τῶν Κυβερνητῶν διὰ τὰς καταδύσεις
Τί;.. πάντοτε τὸν... νήδυμον κοιμᾶσαι τοῦ θανάτου;

Φ.— Δὲν διάβασα. Κοιμώμουννα τοῦ μάκρου καὶ τοῦ πλάτου!!

Κ.— Γιατί ποτέ δὲν ἐπίστευα τὸ Κράτος ἐπισήμως,
ὡς φαουλής παρῶστασι πρὸς τέρεψιν σας προθύμως
νὰ δίνῃ τῇ προσκλήσει του καὶ τ' ἄλλα (!) νὰ θαυμάστε
κι' εἰς βάρος τ' ὅσοι θέλετε ναρθῆτε νὰ γελάστε

Φ.— Καὶ ὅμως ἔγινε κι' αὐτό;

Κ.— Σὲ χώρα ψωραλέα
ποῦ κοκκινίξ' ἤσταφυλὴ καὶ θάλλει ἡ ἐλαία!
ἐδῶ τὰ ὑποβρύχια στὴ θάλασσα βουτᾶνε
καὶ χάσκουν οἱ Πανέλληνες! καί... νάτους ὅπου νάνα
τοὺς βλέπεις;.. νάτους.. Ἔρχονται, μιὰ θέσι γιὰ νὰ
[πιάσουν

τὸ θέαμα, τὸ βούτηγμα νάιδουνε, νὰ χορτάσουν,
ὅπως ποῦ λὲς στὴς γειτονιαῖς ὅταν περνᾶ κηδεῖα,
ποῦ ὄλαις κρέμονται νὰ ἰδοῦν μὲ τόση φασαρία
καὶ βάνουνε καὶ δύναμι γιὰ νὰ συγκινηθοῦνε
πὼς εἶναι σ υ γ κ ι ν η τ ι κ α ἰ ς ὁ κόσμος νὰ ταῖς

[ποῦνε

κι' ὄλαις μαζῆ σκουπίζονται τὰ γέλοια μὴ φανοῦνε

Φ.— Μὴν ὀμιλεῖς γιὰ βούτηγμα ἐδῶ στοὺς.. πιόσεφόρους
καὶ λάβε ὡς παράδειγμα τοὺς Κράτους μας τοὺς
[φόρους

π' ἄλλος βουτᾶει ἀπ' δῶ καὶ ἄλλος ἀπὸ κεῖ
καὶ ὕστερα σᾶς γράφουνε ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ.
'Ἄλλ' ὅμως...

Κ.— Ζέστη φοβερὴ, φουντώνει τὸ κεφάλι!
κι' ἐν τούτοις νάτοι κι' ἔρχονται ἀκόμη τόσοι ἄλλοι
κι' ἡ Βάσω βλέπω πῶρχεται κι' ἡ Φρόσω ἡ τσακίνα
κι' ἡ Λίξα, ποῦ κατέβηκε προχθὲς ἀπ' τὴν Ἀθήνα
Καὶ τὸν Ἀντώνη νάτονε κι' αὐτὸν μὲ τὴν ἀράδα..

Φ.— Βλέπω τὸν μπέμπη! Τὸν φιλεῖ ἐκεῖ μιὰ.. σουσουράδα
κι' ἐκείνη μὲ τὸ πράσινο, ποῦ στέκεται σὰν σφίμα
καὶ τὴν καλὴν Ἀμάλια μὲ κίτρινα γιὰ κύτα..

Κ.— Τὴν εἶδα: Μὰ καὶ τὴ Ζωζῶ στὸ πλῆθος μέσα βρῆκα
μὰ καὶ τὴν Αἰγιώτισσα καλὴ μας Παναγιώτα
τὸν Βέρα π' ἄδικα χτυπᾶ μεσ' τοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα

Μὰ κύτα... τὰ ὑποβρύχια..

Φ.— Μοῦ φαίνεται μπλεθῆκαν...

Τὶ κρῖμα! τότε χάρισμα ὁ κόσμος κατεβῆκαν!

Κ.— Τὸ κρῖμα εἶν' ποῦ σερνικὰ κι' αὐτὰ τὰ δυὸ βρεθῆκαν
γιατ' ἄλλως θᾶταν τυχερό νὰ κάμουν μικρουλάκια
καὶ στόλο ν' ἀποχτήτουμε καὶ μᾶλλα караβάκια!

Φ.— Γύρισε τώρα γιὰ νὰ ἰδῆς τὸ Λάμπρο τὸν Κατσῶνη
ποῦ ὄσο πάει μακρύτερα σὶὸ δρόμο δυναμώνει

Γιὰ κύτταξε, πὼς χαίρεται κι' ἐκείνη ἡ σουσουράδα!

Κ.— Τὴν βλέπω, ποῦ τὰ μάτια τῆς πετοῦν φωτιὰ καὶ λαῦρα

Φ.— Κύτα τὴν κόρη τῆς Μαρῆς, ποῦ μοιάζει σὰν ἀκοῖδα
τὴν Φλώρα καὶ τὴ Θάλεια, τὴν ἄλλη ψηλαρίδα;

Μὰ σένανε τὰ μάτια σου γινήκανε γαρίδα!

Κ.— Κυτῶ τὸ ὑποβρύχιο ποῦ πάει νὰ βουτήξῃ

Φ.— Ἐγὼ μονάχα αἰσθάνομαι τὴ ζέστη πῶχει σφίξει
καὶ νὰ ποῦ ξεσκουμπώνεται μπροστά μας ἡ Κατίνα
κι' αὐταῖς ποῦ ποικιλόχρωμα μοῦ κρῦβουν ὀμπρελλίνα
ἀνάψανε! κορῶσανε!..

Κ.— Κυτάζω τὴν Ἀνίτσα

ποῦ σήμερα ἐκρέμασε τὴν ἄσπρη τῆς ποδίτσα

κι' ἐδῶ κατέβηκε κι' αὐτὴ νὰ ἰδῆ τὰ караβάκια
νὰ καμαρώσῃ νὰ τὴν ἰδοῦν τὰ ὄμορφα ναυτάκια

Ποῦ ξέρεις τώρα τί μπορεῖ

μπορεῖ μ' ἐκεῖνα νὰ μπλεχτῆ

μαζὺ μ' αὐτὰ νὰ βουτηχτῆ

νὰ γίνουν ζευγαράκια!

Φ.— Σῶπα! Τὸ ὑποβρύχιο βουτᾶει... τώρα... χάχα!

Κ.— Βλέπω τὴ ζουμπορολιδικὴ Ἀγγέλικα, μονάχα!

Φ.— Μὰ πὼς κι' ὁ Παπανικολῆς δὲν ἔκαμε βουτιὰ;
ἢ μήπως πάσχει

Κ.— Τίποτε... ὀλίγα.. κοιλιακά

Φ.— Καὶ τότε; πὼς; Γιατ' ἀχρηστοὶ ἐπῆγαν τὰ λεφτὰ;

δὲν θὰ τὸ ἰδῶ λοιπὸν κι' αὐτὸ,δυνὸ τοῦμπες νὰ μοῦ κἀνῃ

Κ.— Πονάει τὸ στομάχι του καὶ τᾶλλο δὲν τὸ φ τάνει!

Μὰ λὲς πὼς στὴν πλατεῖα σας εὐρίσκεται χαφτάρα;

ποῦ κάμουν οἱ παληάτσιοι μας μιὰ τοῦμπα στὴν πεντάρα;

Ἐδῶ, ρε, βλέπεις, Πέρογαμο! ντανὲ Πολεμικὰ

καὶ κάνει ἑκατομμύριο καθένα τ' ἀπ' αὐτὰ

Δὲν εἶναι παῖξε γέλασε! κι' ἂν δίνουν παραστάσεις

στὰ μάτια στάχτη ρίχνουνε τὴν τέεπη σου ν' ἀδειάσῃς

Φ.— Κυτάζω ὄσαις ἤρθανε κι' ὁ ἥλιος μὲ θαμπώνει

κι' εἶναι βαρεῖα ἢ μυρουδιὰ τοῦ κόσμου ποῦ μᾶς ζῶνε.

καὶ πᾶμε νὰ τραβιώμαστε γιατ' ἀναψα κι' ἐγὼ

καὶ μὴ βουτηξῶ σκιάζομαι... μὲ τοῦτο τὸ κακό...

Κ.— Βρὲ κακομοῖρη! δὲν γυρνᾶς τὰ μούτρα σου νὰ ἰδῆς;

Φ.— Σᾶμπως σακάτης πῶγινα δὲν μ' ἔκαμ' ἡ Πατρις;

Κ.— Κύτα τὴν κόρη τῆς Μαρῆς ποῦ τὸν Μπαμπᾶ δὲν ξέρει

καὶ πᾶμε γιὰ νὰ φύγουμε γιατ' ἦλθε μεσημέρι

ἀφοῦ ἐστριμωχθήκαμε χωρὶς νὰ ἰδῆ κανεὶς

κι' ἰδρώσαμε, ψηθήκαμε κι' ἐμάθαμε καθεὶς

πὼς ἂν βουτᾶνε κάποτε καμπόσοι στεργιανοὶ

συχνά, μὰ καὶ καλλίτερα βουτᾶν θαλασσινοὶ

κι' ἔτσι τὸ Κράτος θὰ σωθῆ, ὦ! φίλε, Πατριώτη!

τώρα ποῦ ξέρουν νὰ βουτοῦν οἱ ναῦται μὲ τὴν πρώτη!

Περὶ διαμαρτυρίας τῶν γιατρῶν

ὡς καὶ τοῦ τύφου τῶν Πατρῶν

Φ.— Μὴ διάβασες τῶν ἱατρῶν τὰς διαμαρτυρίας;

Κ.— Βεβαίως τὰς ἐδιάβασα μετὰ πολλῆς πικρίας,
σὰν πέρνω τὸ παράδειγμα ἀπὸ τὸν Δήμαρχόν σας,

ὅστις τυγχάνει ἐκ τῶν καλῶν, τοῦτέστιν, ἰατρῶν σας
 κι' ἐν τούτοις κατεδίκασε τὴν πόλιν σ' ἀσθενείας
 μὲ τὸ νερὸ, ποῦ σὰς κερνᾶ μετ' ἴσης ἀφθονίας
 μὲ τὰς ἀκαθαρσίας
 ἐνῶ τὸ πρῶτον ἔπρεπε νὰ εἶναι μέλημά του
 ἢ πόλις πῶς ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου
 κι' αἱ Πάτραι νὰ παρίσταντο ὡς πρότυπον ὑγείας
 καὶ ὄχι ἔξ ἀποπάτου
 μετ' ἄκρας ἀκηδείας
 νερὸ νὰ σὰς κερνᾶ
 κι' ὁ τύφος «μὲ τὸ ἐλεύθερο!!» νὰ κάμνη συγγενείας
 καὶ νὰ μὴ τὸ κουνᾶ.

Φ.— Πολλὰ ζητεῖς, νὰ λησιμονῇ καὶ τὰ συμφέροντά του.,
 ν' ἀφίση τῆς ἑτεσέαις του.. καὶ τὸ ἐπάγγελμά του..
 ὁ κόσμος νὰ μὴν ἀσθενῇ..

Κ.— Δὲν θέλω τὸ κακὸ του
 μ' ἄλλοῦθε νᾶβγουν τὰ λεφτὰ γιὰ τ' αὐτοκινητό του
 ὅποιον καὶ ἀπέκτησαν κι' ἐτοῦτος μὰ κι' ἐκεῖνος.
 Θέλω νὰ μὴ σὲ θεωρῇ ἐσένα πλέον κτῆνος.
 Μὰ εἶδες τί τοὺς ἔκαμε κι' ὁ Πρόεδρος περὶ φίνος
 καὶ πάλιν τοὺς κολάκευσε κι' ἐγύρισαν ὀπίσω
 κι' ἐφάγαν ὅτ' ἐξέρασαν, ποῦ δὲν θὰ στὰ ἱστορήσω.

Φ.— Ἐφυγες ἀπ' τὸ θέμα σου:

Κ.— Δὲν πῆγα πουθενά:
 ἢ ἤθελες νὰ στᾶλεγα ἀκόμα περὶ λιανῆ;

Φ.— Μὰ τότε τί παράπονα τοῦ ἠπάλλαν, ἀδελφέ μου;
 καὶ πῶς καθέννας κάθισε καὶ τᾶκαμε τρανά;
 δὲν βρῆκ' ἀπὸ τὸ θάνατο καλλίτερο,.. ποτέ μου!
 καὶ νὰ τος ποῦ θρονιάσθηκε στὴν Πάτρα καὶ γυρνᾶ
 μὲ ὅλα τὰ παληόνερα π' ὁ Δήμαρχος κερνᾶ
 κι' οἱ σύμβουλοι συστέλλονται μπροστὰ του νὰ μιλήσουν
 σὴν—τὰ μωρὰ παιδιὰ
 καὶ τὰς ταινίας ἔτοιμοι προσμένουν νὰ κρατήσουν
 κι' ἀπὸ τὴν κατοικίαν σου νεκρὸν νὰ σ' ὀδηγήσουν
 τιμῶντες σε στερνά
 τυρβάζοντες, σαχλίζοντες κι' εὐχόμενοι νὰ ζήσουν
 νὰ φᾶν καὶ τὰ σπερνά.

Κ.— Κι' ὁ κόσμος;

Φ.— Χάσκει κι' ἐρωτᾶ καὶ πάντα μυῖγες χάρτει
 γιὰ τὸ κόμμα τὸν σκουντᾶ καὶ ζῶντα τόνε θάφτει

Κ.— Καὶ μήπως τί καλλίτερον ὑπάρχει ἀπὸ τοῦτο;
 χαίρου λοιπὸν καὶ χόρδισε μαντόλαν καὶ λαγοῦτον
 καὶ κτύπησε σαντούριον καὶ δάρθητι μὲ κνουῦτον!
 Γέλα, Ρωμῆ, καὶ πλὴ νερὸ ζουμιὰ τῶν ἀποπάτων.
 καὶ στήσε κι' ἓνα ἄγαλμα... ἀγάλματα... θανάτων
 καὶ πήγαινε, προσκύνῃ τα, χτυπῶντας τὸ κεφάλι
 καὶ πὲς τοὺς.. ἔβει!, μπουνταλᾶ, χαλάλι σας, χαλάλι!!!!
 Μὰ ρίχνε πάντα ἰώδιο σὴν πίνης τὸ νερὸ
 νὰ μὴ μουγκρίζῃς σύντομα μὲ πόνους καὶ κακὸ
 κι' ἀνάπεμπε θεομᾶς εὐχὰς διὰ τὸ Δήμαρχό σου
 νὰ κάθεται ἀτράνταχτος στὸ σβέροκο τὸ δικό σου
 καὶ βάνε νὰ φωνάζουνε μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
 Νὰ ζήσης Βλάχο-Δήμαρχε! Συντέλειο καὶ στοὺς ἄλλους!

**Νὰ κι' ὁ διάκος πῶς τὰ ράσα του πετᾶ
 Δυὸ χειλάκια σὴν ἰδῆ χρωματιστὰ**

Κ.— Προχθὲς, ὅμως λησιμόνησα τὴν παληκαρωσύνη
 τοῦ διακού..

Φ.— Πάντα σὴν μιλάς σὲ πιάνει ἢ βιασίνη!
 κι' ἐνῶ συχνὰ μοῦ τσαμπουνᾶς γιὰ τῶνα καὶ γιὰ τᾶλλο
 μ' ἀφίνεις τὸ καλλίτερο, μὰ καὶ τὸ περὶ μεγάλο...

Λέγε λοιπὸν: Ποιὸς ἦτανε ὁ Διάκος μας ἐκεῖνος;

Κ.— Σὲ βεβαιῶ δὲν ἦτανε ὁ μέγας θεατρίνος
 καὶ δι' αὐτὸ ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμ' ἐπὶ μᾶλλον
 γιὰ τὴν ἐγὼ ξέρω καλὰ τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον.
 κι' ἐκ τούτου μὲ κατὰπληξιν ποῦ.. ζῶμε; συλλογοῦμαι;

Φ.— Μὰ λέγε γιὰ ν' ἀκούσουμε..;

Κ.— Ἀμέσως διηγοῦμαι:

Στὴν ἐκκλησία ἦγχε κάποια καστανή
 μικροῦλα, στρουμπουλή, χαριτωμένη
 γιὰ νὰ λειτουργηθῇ ἢ χριστιανῇ
 ὅταν ὁ διάκος ἓνας πάπαρδος παχὺς
 καθὼς πλησίασ' ἢ καυμένη
 ξανοίγει τὴν χεροῦκλα του ταχὺς
 καὶ ὅπως ἔστεκόταν στριμωγμένη
 ἐκεῖ σὲ τὸσον κόσμον ἐμπροστὰ

Μὰ τὴν εὐλογημένη
 κι' εἶχε τὰ δυὸ της μάγουλα ζεστὰ,
 μέσα στὴ σπρίμωξιν ἐκεῖνη

γερὸ χαστοῦκι τῆς πατᾶ
 κι' ὅπως ἢ κόρη μάραρ' ἀπομένει,
 ἐκεῖνος μπαίνει ἀμέσως στὸ ἱερὸ
 κι' ἀνάβει καὶ κορώνει πέρονει δίνει
 κι' ἀρχίζει ἓναν ἐξάψαλμο γερὸ

Μπᾶ!... τὴν εὐλογημένη!!
 πῶς ἦρθε τάχα'κεῖ.. φρεσκοβαμένη!!

Καὶ εἶπα... Ἐχει χάξι φασαρία
 νὰ γίνη καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία,
 ἀφοῦ κι' ἢ κάθε μιὰ χωρὶς νὰ παύη
 ἀρχίνησε νὰ κόβη καὶ νὰ ράβη!
 Ὡχ!! Τώρα θ' ἀρπαχθοῦν ἀπ' τὰ μαλλιά!..
 κι' ἐκόπηκε στὸ στόμα μου ἢ μιλιὰ...
 Ἄλλ' ὅμως, Φάπα,... τίποτ' ἀπ' αὐτὰ
 ἢ κόρη ἐκατέβασε τὰ μοῦτρα

Φ.— Κι' ἐλιποθύμησε;

Κ.— Κουτέ;.. Ἐστάθηκε περὶ ντοῦρα

Φ.— Μωρὲ,.. τὴν ἄλεποῦ τὴν κοτσονοῦρα!!;

Κ.— Ἐπῆρε ἀπ' τὸ τσαντάκι της τὴν ποῦδρα
 Ἐτράβηξε σιγὰ τὸ καθρεφτάκι,
 ποῦ εἶχε μέσα στὸ τσαντάκι
 κι' ἐξαναφτιάσθηκε λιγάκι
 κι' ὡς τίποτε ποσῶς νὰ μὴ συνέβη
 τῆς σκάλαις μία, μία ἐκατέβη
 καὶ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ βγαίνη
 ὅπως ἐμπῆκε... κορδωμένη!

Φ.— Τί λὲς μωρὲ;

Κ.— Ὅτ' εἶδα ἐκεῖ νὰ γέννη!
 ὅτ' ἓνα στόμα περισσότερο σαχλὸ
 ποῦ ἄλλο δὲν θὰ βρῆς στὴν οἰκουμένη
 μᾶς τὴν κουρκουσουρεῦει κι' ἐπιμένει,
 πῶς τῶκαμεν ὁ διάκος τᾶχ' αὐτὸ
 γιὰτ' ἦταν, λέει, ἀπ' ἄλλον... φιλημένη!!

Φ.— Ὅριστε τί σοῦ κάνει καὶ τὸ χρωμα
 ἀφοῦ καὶ τοῦρανοῦ σοῦ κλεῖ τὸ δῶμα!
 Μὰ δὲν τὸ βροῖσκω διόλου γιὰ σωστό
 ὁ διάκος τὸ κορίτσι νὰ ξυλίση
 αὐτὴ ἦτανε τρανὴ ἀπανθρωπιὰ...
 Μποροῦσε νὰ σοῦ πῶ;.. νὰ τὸ φιλήσῃ...
 κι' ἂν εἶχε καὶ καμμιὰ δαγκωματιὰ
 δυὸ λόγια νὰ τοῦ πῆ... νὰ τὸ.. εὐλογήσῃ
 στὸ κάτω τῆς γραφῆς καὶ νὰ τὸ βροῖση

ἀλλ' ὄχι... κι' ἔτσι δά... νὰ τὸ κτυπήση...

Κ.— Μά... φαίνεται... τοῦ διάκου τὸ μαλλί,
θὰ παρασκανδαλίσθηκε πολὺ
κι' ἐγίνηκ' ὅτι ὡς τώρα δὲν ἐγράφη
Γιατὶ κι' αὐτὴ... δὲν ἔκαμε νισάφι...
σάν ἀρπαξε στὰ χέρια τὸ μιστρί
ἀγνώριστ' εἶχε γίνει, ὅπως ἐβάφη
κι' ὁ Διάκος τρεῖς ἀλλοίμονο... κι' ἄλλοι!!
λησμόνησε ποῦ λές, τὴν ἐποχὴ...

Φ.— ὦ! βέβαια!

Κ.— Ποῦ βλέπουμε τὸν ἄνθρωπο νὰ γίνη
ὁ δοῦλος τῆς κολάσεως στὸν κόσμο, ποῦ γυρνᾷ
κι' ὅτ' ὄπορος στὴν ἐξέλιξι τολμῆση ν' ἀντιτείνη....
...ἀεροκοπανᾷ!!!

**Ἄνοιξε πάλιν ἡ Βουλή
κι' ὁ ἴδιος κόκκορας λαλεῖ**

Ἄνοιξ' ἡ Βουλή τὰς πύλας
κι' εἶδος τι ἀνατριχίλας
πῶς μέ πλάνει ὅσο νὰ ἰδῶ
τοὺς καλοὺς μας τοὺς πατέρας
τόσους ρήτορας ἀστέρας
νὰ κοιμῶνται ἀφ' ἐσπέρας
μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό!

Ἄνοιξ' ἡ Βουλή καὶ πάλι
καίτοι δὲν εἶν' καρναβάλι
καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς μουγκοὶ
θ' ἄβγουν ὅσοι μποῦν ἐκεῖ.

Μία θέλησις 'κεῖ πέρα, πέρα
κι' ὄλοι νάτους... πέρα, πέρα
τοῦμπαις κάνουν σάν στραβοί!
Λοιπὸν, δόξα στὴν Βουλή μας!

Νὰ! Βουλή καὶ μιὰ φορὰ,
ποῦ βουλήν κανεὶς δὲν ἔχει
κι' ὄλοι πᾶνε στὴν σειρὰ

ἀπ' τὸν ἔσχατο ὡς τὸν πρῶτον καὶ κρατοῦνε μὲ χαρὰ
μᾶς βελάδας τὴν οὐρά

Μπαράβο! μπαράβο Ἑλληνάδες, τόσοι φίλοι Βουλευταὶ,
μπαράβο σας γιατροὶ, μαστόροι κι' ἄλλοι Γερουσιασταὶ
Τώρα πλέον κοιμηθῆτε! Δὲν χρειάζεσθε ποτὲ
μόν' νὰ τρέχετε στὸ μῆνα νὰ τραβᾶτε τὸ λουφέ!

Κ' ἔτσι πλέον ποικιλίαν θε νὰ ἰδοῦμε τελετῶν
τερψιθύμων καὶ ὠραίων μὰ καὶ θεαματικῶν
τὴν συγκρότησιν εἰς Σῶμα τῆς φιλτάτης Γερουσίας

στὸν καιρὸν τῆς ἀμασίας

ἐκλογὴν τῶν ἀριστίνδην

ὅπως λέγουν φίρδην μίγδην.

τὰς κοινὰς συνεδριάσεις

κι' ἔτσι περὶ δὲν θὰ πεινάσης

ἔστω κι' ἂν ὅτ' ἔχεις χάσης

εἰς μισὸν ἐνιαυτὸν

ἀφοῦ σὺ ἐκ τῶν διπύδων

εἶσαι κι' ἐκ τῶν τετραπόδων

πορὸ ὑπομονητικὸν!!!

**Καὶ τοὺς Σέρβους ποῦ μᾶς ἤλθαν στοῦ Φαλή-
[ρου τὰ νερὰ
ἢ «Καμπάνα» χαιρετίζει μ' ἀνυπόκριτη χαρὰ**

Καλῶς ἤλθατε κι' οἱ Σέρβοι στοῦ Φαλήρου τὰ νερὰ
τώρα ποῦρθετε νὰ ἰδῆτε καὶ τοὺς τάφους μιὰ φορὰ
ὁ Ρωμηὸς ὁ χαλκοσκούφης ἀπὸ μέσα τ' ἂν πεινᾷ
καίει ὅμως τὸ μπαροῦτι γιὰ τ' ἀδέλφια του συχνὰ

Χαῖρε Κρίτσαρ καλῶς ἤλθες μὲ τὸ Σέρβο τὸν παπᾶ
κι' ἂν ζητήσατε μυδράλια
τὸν Ἴσθμὸ μὲ πονηριὰ
γιὰ νὰ κάμετε συμπαράλια
τῆς Ἑλλάδος τὰ χωριὰ.

Ὅμως χαιρέτε καὶ πάλιν! μπάμ! Ἄκουτε κανονιά...!
ζήτω μόνον τὰ παρόντα
κι' ὅλα περὶ τὰ παρελθόντα
τὰ πλακῶν' ἢ λησμονιά!!

Μπάμ! τοῦ Κρίτσαρ! **Μπάμ** τῆς Βίδου! καὶ τοῦ Σέρβου τοῦ
[παπᾶ

Μπάμ! τῶν Σέρβων πεθαμένων
ὁ Ἀβέρωφ χαιρετᾷ
εἰς τὴν Βίδον ἀναμένων
εἰς τὸν Κρίτσαν ἀπαντᾷ!

Μπάμ ἐδώθε! Μπούμ ἐκεῖθε τὸ κανόνι μας βροντᾷ
Μπάμ κι' ἄλλος μετὰ τοῦτον, μὰ κι' ἐκεῖνος ἀπαντᾷ
κι' ὁ Κατσώνης σάν ἀγγοῦρι
μὲ χαρὰ ξαναβουτᾷ
κ' ἴσως φέρουν κάποιο γοῦρι
ἢ εὐχαῖς ξένου παπᾶ!

**Στὸν βλαχο δήμαρχο ποῦ πῆγε στὴν Ἀθήνα
εὐχὴν ὡς εἶδος ρόδα κι' ἄσπρα κρῖνα**

Κι' ἄλλο ταξεῖδι στὴν... Ἀθήνα..
Κι' ὡς τώρα ἔχεις κάμει δέκοχτῶ
καὶ ἔτσι σοῦ πηγαίνουν ὅλα φίνα
κι' ἐγέμισε κι' ἡ τρύπια ἢ κοφίνα
ποῦ δὲν κρατᾷ τὸ νερὸ
μ' ἀρκεῖ ποῦ ἐπιστρέφεις κατὰ μῆνα
καὶ φέρνεις τὸ λογαριασμό.

Σὲ θέλω σάν ἐλθῆ ὁ διάδοχός σου
πεντάρια νὰ μὴν εὕρη τσαμιστὴ
νὰ τᾶχης φάει ὅλα μοναχός σου
καὶ οἱ καλοὶ σου μπιστικοὶ

Μ' ἂν κάνεις πάλι τοῦτο τὸ ταξεῖδι,
μὲ ἔξοδα τοῦ Δήμου,.. ἑαρινό..
φαρμάκι νὰ σοῦ βγῆ θέλω καὶ ξῦδι
καὶ νᾶναι τὸ ταξεῖδι τὸ... στεργνό..

